

Малкият къщовникъ

Имала си баба Калцунка едно галено внуче на име Калцунчо. Научила го тя още отъ малкъ — на всѣки обѣдъ и всѣка вечеря да полива на всички въ къщи да си миятъ рѣцетѣ. Вземалъ той стария ибрикъ и почвалъ най-напредъ на нея да полива, после на другитѣ и най-после на себе си.

— Бабо, — рекълъ ѝ той една вечерь, — защо си не вземемъ новъ ибрикъ? Тоя е много по-чернѣлъ!

— Чернитѣ хора сж по-здрави, бабиното! Я поливай, поливай, де!

Поливалъ Калцунчо на рѣцетѣ ѝ, но когато се изправила да се изтрие съ кърпата, усѣтила мокро на колѣнетѣ си.

— Леле - е - е! — извикала тя. — Какво си направилъ ти, бе? Кѣде си поливалъ? Като кокошка си ме измокрилъ!

— Ибрика е виновенъ, бабо. Нали шопорчето му е счупено

и е подливало. Я да си купиме единъ новъ ибрикъ, че да ни е драго да се миемъ!

Отърсила си баба Калцунка полата, погледала ибрика, погледала, па се засмѣла:

— Ха като дойде грънчаря, ще видимъ. Може и на тоя едно ново шопорче да туримъ!

— Ама може ли, бабо?

— Може, я! Ще му тури грънчарьтъ едно ново шопорче, ще го излъска, та ще стане като новъ.

Единъ день когато баба Калцунка седѣла на припекъ предъ прага и кърпѣла гащитѣ на дѣда Калцунъ, дотичало галеното ѝ внуче и отдалече завикало:

— Грънчарьтъ, бабо! Дойде! Давай ибрика да го поправи!

— Е, колко иска?

— Не съмъ го питалъ, бабо, но каза, че може да го поправи.

— Зная азъ, че може, но сигуръ много ще ни иска тоя грънчарь!